

РЕШЕНИЕ

№ 35424

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на
прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **5596** по описа за
2025 година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез
процесуалния си представител гл. юрк. Г., срещу Решение № 546 от 11.02.2025 г., постановено по
АНД № 11558/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 134-ти състав, с което е отменен
електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна
система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата № [ЕГН]/10.07.2021 г.,
издаден от АПИ, с което на основание чл. 187а, ал.2, т. 3, вр. чл.179, ал. 3б от ЗДвП за нарушение
на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП на „Атмикс бетон“ ЕООД е наложено административно наказание
„имуществена санкция“ в размер на 2 500 лв.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, като излага мотиви за неправилност и
незаконосъобразност поради нарушение на ЗДвП. Моли за отмяна на решението на
СРС, съответно да бъде потвърден оспорения ЕФ, като законосъобразен.

По делото е постъпила и молба от касатора за изменение на Решение № 546 от 11.02.2025 г.,
постановено по АНД № 11558/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 134-ти състав в частта
за присъдените разноски.

В съдебно заседание, редовно призован, касаторът се представлява от юрк. Б., който поддържа
жалбата и моли за нейното уважаване. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави
възражение за прекомерност.

Ответникът, „Атмикс Бетон“ ЕООД, ЕИК 202276501, представлявано от управителя М. А. А.,

чрез пълномощника си адв. Л., в писмен отговор излага становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба, поради което моли същата да бъде оставена без уважение, съответно обжалваното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

По отношение на постъпилата молба за изменение на решението в частта за разноските, ответникът в писмен отговор излага доводи за нейната недопустимост и неоснователност.

Редовно призован за съдебно заседание, ответникът, „Атмикс Бетон“ ЕООД се представлява от адв. Л., която моли да бъде оставена без уважение касационната жалба и да бъде потвърдено решението на СРС. Представя списък на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да бъде оставено в сила решението на СРС, като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, XXV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

С оспореното пред касационната инстанция Решение № 546 от 11.02.2025 г., постановено по АНД № 11558/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 134-ти състав, е отменен електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10 , ал. 1 от Закона за пътищата № [ЕГН]/10.07.2021 г., издаден от АПИ, с което на основание чл. 187а, ал.2, т. 3, вр. чл.179, ал. 3б от ЗДвП за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП на „Атмикс бетон“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лв.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че е нарушена процедурата, по която е ангажирана административнонаказателната отговорност на ответното дружество.

За да отмени обжалвания пред него ЕФ СРС приема, че законодателя е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, поради което издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение, е незаконосъобразен. По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е отменил ЕФ.

Съобразявайки така възприетата фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение.

Пред СРС не са събирани гласни доказателства и не са разпитани свидетели.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установеното, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Безспорно към датата на твърдяното нарушение в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е предвидена възможност за издаване на ЕФ само и единствено за нарушения на

чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, поради което издаденият ЕФ е подлежал на отмяна само на това основание. Безспорно е също, че новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП е допълнена, като вече се предвижда, че „при нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“. Изменението е влязло в сила от 13.02.2024 г. (ДВ бр. 13 от 2024 г.), което означава, че за нарушения като процесното, извършени преди тази дата, не съществува възможност за издаването на ЕФ.

В тази връзка съдът счита, че е следвало нарушението да бъде санкционирано по общия ред чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. Съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2).

Възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлича и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, където е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Същото важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал.1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл.179, ал. 3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл.179, ал. 3б от ЗДП. Тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл.179, ал.3 – 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, АНО е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяна.

За пълнота на изложението съдът следва да отбележи, че наложеното наказание е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение като съобразява в тази връзка Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС, съгласно което член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително

когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

Водим от изложеното при служебната проверка, не се установиха въведените от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

По тези съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора е основателно искането за присъждане на разноски в размер на 650 лева, заплатени в брой съгласно представения договор за правна помощ. Налице е възражение за прекомерност от страна на касатора, което е неоснователно с оглед правната и фактическа сложност на делото, както и обстоятелството, че адвокатското възнаграждение е изцяло съобразено с минималните размери, предвидени в Наредба № 1/09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Относно депозираната ведно с касационната жалба молба от касационния жалбоподател с искане за изменение на оспореното решение в частта, относно разноските и като съобрази разпоредбата на чл.176а ал.4 от АПК, съдът намира, че молбата е допустима, но по същество неоснователна.

Съдебното решение на въззивната инстанция и в частта на присъдените разноски е обосновано и постановено при правилно прилагане на материалния закон и анализ на представените доказателства за реално извършени разноски, относими към обема на осъщественото процесуално представителство и защита на "Атимекс бетон" ЕООД.

Предвид това молбата на касационния жалбоподател за изменение на въззивното решение в частта за разноските следва да бъде оставена без уважение.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, XXV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 546 от 11.02.2025 г., постановено по АНД № 11558/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 134-ти състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх.№ 101080/21.03.2025 г. по описа на СРС от Агенция „Пътна инфраструктура“ за изменение на Решение № 546 от 11.02.2025 г., постановено по АНД № 11558/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 134-ти състав, в частта за разноските.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ ДА ЗАПЛАТИ на „Атмикс бетон“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 650 лв. / шестотин и петдесет /лева., представляваща разноски пред касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: